

A
ROMANA legszebb
történetei
Széles a világ
– nagy a szerelem

Carole Mortimer
És a film perreg

Carole Mortimer
Vezércikk helyett

Carole Mortimer
Örök kötelék

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carole Mortimer, 2005 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Romana 404. eredeti címe: *Prince's Passion* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Carole Mortimer, 2005 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Romana 406. eredeti címe: *Prince's Pleasure* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Carole Mortimer, 2005 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A Romana 408. eredeti címe: *Prince's Love-Child* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 23. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

• Kép: *Thinkstockphoto*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carole Mortimer
És a film pereg

Előhang

– És ezúttal mit válaszolt a szerzőjük az ajánlatomra? – Nik hangja unottan csengett, de csak színlelte a közönyt, ez is része volt a taktikájának, amikor J. I. Watson megindító regényének megfilmesítési jogairól tárgyalt. Félig leeresztett szemhéja alól valójában élesen figyelte James Stephens, aki szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

Stephens az ötvenes évei közepén járt. Húsz éve, az apja visszavonulása óta vezette a kiadóvállalatot, és kétségkívül rengeteg tapasztalattal rendelkezett.

Sokszor akadhatott dolga különc alakokkal, kiszámíthatatlan, heves vérmérsékletű szerzőkkel, de úgy tűnt, Watson viselkedése még az ő számára is rejtély.

Nik sehogy sem értette, miért vonakodik tárgyalni vele az író a filmjogokról.

A könyv hat hónapja jelent meg, és egy csapásra meghódította az olvasóközönséget. Ebből egyenesen következett, hogy valaki egyszer majd meg akarja filmesíteni. Nem erről álmodik minden szerző? Nem kellene Watsonnak örülnie, hogy egy olyan híresség határozta el ezt, mint ő, a többszörös Oscar-díjas Nikolas Prince? De nem! A négy levél közül, amelyet a szerzőnek küldött az elmúlt két hónapban, az első kettőre választ sem kapott. A harmadikra érkezett egy szűkszavú, udvarias visszautasítás, és Nik most azért jött ide, hogy a saját fülével hallja, ezúttal mit írt Watson.

James Stephens arckifejezése arról árulkodott, most sem járt több sikerrel, mint eddig.

Az elmúlt két hónapban, amíg Nik arra várt, hogy végre találkozhasson a szerzővel, a türelmetlensége nőtön-nőtt. Egy hónappal ezelőtt még vacsorázni is elvitte Stephens főszerkesztőjét, azt remélve, hogy megkerülheti a kiadóvezetőt, és közvetlenül az íróhoz fordulhat a kérésével. Néhány együtt töltött este után Jane Morrow fel is engedett annyira, hogy bevallja – persze csak miután megeskette a férfit, hogy semmilyen körülmények között nem fed fel a forrását –, Watsonnak az igazi neve Nixon. Ám rögvest azt is közölte vele, hogy ezzel az értesüléssel ugyan nem fog sokra menni, és többet ő sem tud az íróról, akivel Stephens egy postafiókon keresztül tartja a kapcsolatot.

– Megint visszautasította az ajánlatomat – találta ki Nik.

– Igen – bólintott James. Nyilván örült, hogy ezt nem neki kellett kimondania.

– Mi baja annak a fickónak? – pattant fel Nik. Magas férfi volt, több mint százkilencven centi, így valósággal a kiadó vezetőjének íróasztala fölé tornyosult. – Több pénzt akar talán kicsikarni belőlem? – Szürke szeme bosszúsan villogott. – Erről lenne szó? – töprengett fennhangon. – Megkapja, bármit is kíván, persze az észszerűség határain belül.

James felsóhajtott. Cingár férfi volt, barna haja már erősen ritkult, és bár barátságos arckifejezése nyíltságot sugárzott, a szeme ravaszul csillogott.

– Talán ha megmutatnám az utolsó levelét...? – Az egyik fiókból kivett egy lapot, és átnyújtotta Niknek.

„Akkor sem, ha Nik Prince személyesen kéré!” – állt a papíron.

Tömör, lényegre törő, félreérthetetlen elutasítás! Mégsem a szöveg ragadta meg Nik figyelmét, ahogy a levélre meredt, hanem a sarokban feltüntetett londoni postafiókszám, amiről James Stephens nyilván megfeledkezett. Nik Jamesre nézett, és ezüstszürke szeme összeszűkül, ahogy minden megjegyzés nélkül visszaadta a lapot. Nem kételkedett James Stephens szakmai tisztességében. Ha a férfi rájönne, hogy tudtán és akaratán kívül kiszolgáltatta a szerzőjét, rögtön riasztaná Watson, és az író megváltoztatná a postázási címét.

– Személyesen beszélt Watsonnal az ajánlatomról? Nem? – Nik homloka ráncba szaladt, amikor James megrázta a fejét.

– Sosem találkoztam vele – vallotta be Stephens.

– Sosem?! – visszhangozta Nik hitetlenkedve. James ugyan kezdettől fogva elzárkózott attól,

hogy összehozza az íróval, de Nikben idáig fel sem merült, hogy ő maga sem ismeri a fickót!

– Sosem találkoztunk – ismételte meg Stephens. – Még csak nem is beszéltem vele, mert nem adta meg a telefonszámát.

– Ez... felfoghatatlan! – Nik elképedve visszaült. Jane-től tudott a postafiókról, de azt feltételezte, hogy ebben a kapcsolattartási módban csupán később, több tárgyalás után egyezett meg a szerző és a kiadó. – Én mindvégig azt hittem, hogy ez a nagy titkolózás csak a reklámkampányuk része!

– Bárcsak az lenne! – sóhajtott fel James. – A kéziratot körülbelül tizenhét hónapja kaptuk meg. Az egyik fiatal lektornőnk végül elolvasta, és mivel tetszett neki a cselekmény meg a stílus, továbbadta egy magasabb beosztású munkatársnak. A kézirat alig három hónap után a főszerkesztőnőm asztalára került. Ez nem sok idő, amikor egy ismeretlen író kéretlenül beküldött művéről van szó – fűzte hozzá védekezően.

– Ha maga mondja – mormolta a férfi. Még mindig nem emésztette meg, hogy a kiadónál senki sem látta az író, akinek a könyvéből az elmúlt hat hónapban milliós nyereségre tettek szert.

Ezt az információt Jane Morrow bezzeg nem osztotta meg vele!

– Igen, én mondom! – James kiegyenesedett ültében. – Többször is megpróbáltuk rávenni Mr. Watson, hogy találkozzon velünk, de minden kísérletünk kudarcba fulladt.

Nik megszóvalta a fejét. Nem csoda, hogy olyan nehéz becserkésznie a szerzőt, ha az még a saját kiadójával sem hajlandó érintkezni!

– Ez az igazság – erősködött James Stephens. – A szerződést is postán küldtük el, és a néhány apró, szükségesnek ítélt változtatáshoz is így kaptuk meg az író hozzájárulását.

– Mit csinálnak a rajongók leveleivel? Azokat is postára adják?

– Csak néhányat közülük, hogy Watson megtudja, mit gondolnak az olvasói a művéről. A gyalázkodókat persze visszatartjuk.

– A gyalázkodókat? – vont a fel Nik a szemöldökét.

– A trágárakat, a halálos fenyegetéseket tartalmazókat – részletezte James. – Az efféle gyors és váratlan siker bizonyos emberekből a legrosszabbat hozza ki.

Nik bólintott. Az évek során ő is rengeteg hasonló levelet kapott.

– Na és a szerződés? Abban...

– A megfilmesítés és a televízióra alkalmazás jogát is töröltük belőle – szólt közbe James, kitalálva, mit akar kérdezni a rendező. – Természetesen a szerző kívánságára. Tudja, mindenképpen meg akartuk jelentetni a könyvet.

Egy olyan remekmű, mint amilyen a *Nem hétköznapi srác*, valószínűleg csak egyszer kerül egy kiadó kezébe. Nik nem hibáztatta Stephenst, amiért lecsapott rá, és elfogadta a szerző összes feltételét. Ha ő nem teszi, megtette volna egy másik kiadó.

Számára azonban mindennek nem volt jelentősége. Őt csak a filmjogok érdekelték, amelyeket semmiképpen sem szerezhettek meg a szerző beleegyezése nélkül.

– Ha most csalódottnak érzi magát, talán el tudja képzelni, mit éreztünk mi, amikor Watson megtagadta, hogy interjúkat adjon, felolvasó körutakon vegyen részt, dedikálásokat tartson, és a többi. Sejtheti, mekkora veszteséget okozott a cégemnek azzal, hogy ennyire viszolyog a nyilvánosságtól!

– A könyve viszont milliókat jövedelmezett – emlékeztette Nik. – És ha megkapnám a filmjogokat, nyilván azzal is sokat nyernének.

– Valóban – mosolygott Stephens. – De mivel nem kapja meg a filmjogokat...

– Ezt honnan veszi? – vágott közbe Nik nyersen.

James kíváncsian vizsgálta.

– Miből gondolja, hogy magának sikerül találkoznia a fickóval, amikor mi hónapok óta hiába próbálkozunk ezzel?

– Én más szabályok szerint játszom, mint maga, James – mosolygott Nik kissé fölényesen. Mivel megjegyezte a postafiókszámot, szentül hitte, hogy fel tudja kutatni Watson. – Meg

aztán... sosem nyugszom bele a visszautasításba.
És ezúttal sem állt szándékában.

1. FEJEZET

– Köszönöm a meghívást, Susan! Örültem neki – mosolygott Jinx a barátnőjére, amikor az kitárta előtte az ajtót.

A két nő régebben együtt járt iskolába. Susan pár éve egy adótanácsadó felesége lett, akivel boldog házasságban éltek. Két kisgyermekük most odafenn aludt, vagy ha ébren voltak is, a dadus gondoskodott arról, hogy ne zavarják meg a szüleik ötödik házassági évfordulóján rendezett partit.

– Engem ne etess, Jinx! – horkant fel Susan. – Mindketten tudjuk, hogy sokkal szívesebben olvasnál otthon egy jó könyvet, és csak azért jöttél el, mert amikor a héten együtt ebédeltünk, a szavadat vettem! De boldoggá teszel, hogy itt vagy. – Megpuszilta Jinxet, aztán hátralépett, és homlokráncolva végigmérte.

Jinx alacsony termetű, karcsú lány volt. Hosszú, lángvörös haja lágy hullámokban omlott alá a hátán. Fekete ruhát viselt, amely csodásan illett a hajához, és még törékenyebbnek mutatta.

– Megeész a sárga irigység! Hogy lehet, hogy te évről évre fiatalabbnak tűnsz, míg én lassan úgy nézek ki, mint egy matróna? – dohogott Susan.

– Te kis hízelgő! – kuncogott Jinx, és átnyújtott a barátnőjének egy rózsacsokrot.

– Ó, Jinx, ez gyönyörű! – áradozott Susan. – De mondd csak, hogy van Jack?

Jinx tovább mosolygott, ám a szemében szomorúság csillant.

– Úgy, mint eddig. No de hol bujkál az a jóképű férjed? – kérdezte pajkosan, mert úgy vélte, az apja egészségi állapota nem a legmegfelelőbb beszédtema egy házassági évfordulós bulin.

– Itt vagyok, kedvesem! – termett előtte Leo, s megölelte és arcon csókolta. – Még nincs túl késő ahhoz, hogy megszökjünk – kacsintott a lányra, és kék szeme pajkosan felszikkasztott, amikor a felesége megtorlásképpen játékosan vállon bokszolta.

– Úgy hallom, jó a hangulat – jegyezte meg Jinx a szalon felé intve, ahonnan hangos nevetés szűrődött ki.

– Van egy meglepetésvendégünk! – Susan belekarolt, és magával húzta. – Mondd neked valamit a Stazy Hunter név?

Naná hogy mondott! Barátnője annak idején a neves belsőépítésznőt bízta meg a szalon berendezésével, így Susan legfőbb beszédtemája hónapokon keresztül a csodálatos és kitűnő ízlésű Stazy Hunter volt. Jinx bólintott, miközben igyekezett érdeklődő képet vágni.

– Nos, mivel közeli jó barátok lettünk, őt meg a férjét, Jordant is meghívtam a partinkra – mesélte Susan. – Aztán egy órával ezelőtt Stazy telefonált. Megkérdezte, hogy elhozhatná-e a bátyját is, aki váratlanul toppant be hozzá. Természetesen igent mondtam, és nem fogod kitalálni, kicsoda Stazy bátyja...

– Mindjárt elhallgat, mert egyszer neki is levegőt kell vennie – nyugtatta meg Leo Jinxet, miközben átkarolta a feleségét. – Édesem, tudod, hogy a barátnődet nem érdeklik az efféle emberek! Persze ha a pasas egyetemi tanár lenne, netán archeológus vagy valami hasonló, másképp állna a helyzet, de ő csak egy...

– Leo azért beszél így, mert a fickó lenyűgözően jóképű – vágott közbe felpaprikázódva Susan. – Lenyűgözően! – ismételte meg lelkesen. – Százkilencven centi magas, és csak úgy árad belőle a férfias vonzerő!

– Na és belőlem? – szólt közbe Leo.

– Ó, belőled is, drágám – biztosította szórakozottan Susan.

– Csak nem annyira, mint a vendégünkéből – morogta a férfi.

– Nos, te vagy a férjem – biggyesztette le az ajkát Susan. – Ez egész más...

– Világos – fintorgott Leo. – Biztos, hogy nem akarsz megszökni velem, Jinx?

– Mindketten tudjuk, hogy imádod Susant! – kacagott fel a lány.

Leo megrázta a fejét.

– Nana, ez könnyen megváltozhat, ha továbbra is így rajong a híres filmrendezőkért!

Jinx szeme elkerekedett.

– Stazy Hunter bátyja filmrendező?

– Igen, az. Bocsáss meg! – mondta Susan, mert megint csengettek. – Majd később beszélünk.

– Megszorította Jinx karját, aztán megragadta a férje kezét, és visszaindultak a bejárati ajtó felé.

Jinx megfordult, belépett a szalonba, és szemben találta magát egy férfival.

Rögtön tudta, hogy ő Stazy Hunter bátyja.

Jinx harisnyában csak százötvenöt centi volt. Most magas sarkú körömcipőt viselt, de a férfi így is majd harminc centivel magasabb volt nála, ezért hátra kellett hajtania a fejét, ha látni akarta az arcát. A férfi ezüstszürke szemében, éles metszésű ajkán a leghalványabb mosoly sem derengett.

Jinx azonnal felismerte. Nik Prince állt előtte, a színész, aki mára az egyik legsikeresebb filmrendező lett a szakmájában. A három Prince fivér közül, akiket Amerika egyik legjelentősebb filmvállalata, a PrinceMovies tulajdonosaiként tartottak számon, ő volt a legidősebb.

Jinx, bár szív alakú arcocskáját pír öntötte el, felszegte az állát, és némán tűrte, hogy Nik Prince mustrálgassa. Hirtelen úgy érezte, mintha csak ketten lennének a szobában. A zajos csevegés, a zene elcsitult körülöttük, ahogy az ezüstszürke és az ibolyakék szempár tekintete összevillant, mint két acélpenge. Jinx bőre bizseregni kezdett. A férfiből elemi, szinte primitív vonzerő áradt, amit az elegáns öltözet – a fekete szmoking és hófehér ing – sem csökkentett. A lány úgy érezte, térdig érő selyemruhája szinte második bőrként tapad a testére, mellbimbói megkeményedtek, és amikor a férfi simogató tekintete a mellére siklott, megborzongott.

A szürke szempár felizzott, majd a férfi szája cinikus mosolyra görbült, mintha Nik Prince nagyon is tisztában lenne azzal, hogyan hat rá. És miért ne lehetne tisztában vele? Elvégre majdnem negyvenéves, tapasztalt férfi, akinek a különböző sztárokkal folytatott viszonyairól részletesen beszámolnak a pletykalapok.

Ettől a gondolattól Jinx hirtelen észhez tért. Most az ő ajka húzódott gúnyos mosolyra.

– Nos? – kérdezte kihívóan.

– Nos, micsoda? – Nik Prince hangja mélyen, kicsit rekedtesen csengett. Az enyhe amerikai akcentus csak fokozta az érzékiségét.

Jinx farkasszemet nézett a férfival.

– Tetszik, amit lát?

Nik szabályos, hófehér fogai kivillantak, a szeme sarkába mosolyráncok gyűltek.

– Bármelyik férfinak tetszene – felelte.

– De én nem bármelyik férfit kérdeztem, hanem magát.

Nik Prince előrelépett, és egyszerre veszélyesen közel került a lányhoz. Jinx érezte a teste melegét, orrát megcsapta arcvizének illata.

– Igen, tetszik – válaszolta a férfi. – De ezt úgyis tudja. Mi lenne, ha valami ürüggyel meglógnánk innen?

Jinx pislogott egyet. Más jelét nem adta az elképedésnek, pedig ugyancsak meglepte, hogy valaki, akivel csupán néhány szót váltott, egy perc után efféle ajánlattal áll elő. Igaz, Nik Prince nem átlagember. Azt azonban látnia kellene, hogy ő meg nem az a fajta lány, akit csak úgy fel lehet csípni! Jinx nem szeretett partikra járni, és ma este is csak azért vett erőt magán, mert Susanékhoz régi barátság fűzte.

– Nem lenne ez udvariatlanság Susannal és Leóval szemben? – kérdezte rosszállóan.

– A házigazdáinkra gondol? – Nik közönyös pillantást vetett a házaspárra, akik még mindig az előszobában fogadták a későn érkező vendégeket. – Nem ismerem őket, és ők sem ismernek engem. Miért izgatna a véleményük?

Tényleg, miért is? Azok alapján, amit Jinx hallott róla, Nik Prince szeretett a saját feje után menni, fűtyült a bevett szokásokra, és a maga szabályai szerint élt.

Az volt a híre, hogy a művészi munkájában nem hajlandó semmiféle engedményre, erős kézzel

uralkodik a testvérei fölött, és sikeres nőcsábász, aki nem kívánja elkötelezni magát.

Vagyis egyáltalán nem az ő esete. Mármint ha van esete, amiben Jinx egyáltalán nem volt biztos.

– Mert voltak olyan kedvesek, hogy ismeretlenül is meghívják magát, még hozzá az utolsó pillanatban – felelte vállat vonva, mire a férfi kicsit eltúlzott büntudattal meghajolt.

– Ezt megérdemeltem – mondta vontatottan, aztán melegen rámosolygott a lányra.

Ez az őszinte mosoly teljesen lefegyverezte Jinxet. Egyszerre ráébredt, hogy szaporábban szedi a levegőt, és remeg a térde. Milyen bosszantó!

– Meg – vágta rá sokkal nyersebben, mint akarta, aztán hátralépett, hogy növelje a kettőjük közötti távolságot. – És most, ha megbocsát, Mr. Prince... – Elnémult, amikor a férfi könnyedén megfogta a karját.

– Maga tehát tudja, ki vagyok, de nekem még nem árulta el a nevét. Lássuk csak! Nem úgy néz ki, mint egy Joan vagy egy Cynthia – morfondírozott Nik fennhangon. – Vagy egy...

– Ez a szöveg beválik, amikor el akar csábítani egy nőt? – szakította félbe a lány, mert rájött, ha nem koppint a fejére, Nik Prince veszélyessé válhat számára.

Ám a jelek szerint a férfiről lepergett a gúnyolódása.

– Akár hiszi, akár nem, ahhoz általában nincs szükségem semmilyen szövegre – duruzsolta Nik, és megint közelebb lépett hozzá.

Ezt mondanía sem kellett volna! Jinx nem kételkedett benne, hogy Nik ajtajánál sorban állnak a nők.

– Jó magának! – dünnyögte.

A szürke szempár felvillant, jelezve, hogy a férfi értékeli a csípős visszavágást.

– Meg kell bocsátania, ha ügyetlenül viselkedem. Jó ideje nem kényszerültem rá, hogy egy nő kegyeit keressem.

Jinxet ez a legkevésbé sem érdekelte.

– Szeretném, ha eleresztené a karomat, persze csak ha ez nem okoz gondot – fuvolázta, miután többször is sikertelenül próbálta kiszabadítani magát.

– De igen, gondot okoz – felelte lány hangon a férfi, miközben a hüvelykujjával megcirógatta a lány csuklóját.

– Ez nem jogosítja fel arra, hogy nekem is azt okozzon! Engedjen, kérem! Üdvözölni szeretném Susan szüleit – mondta Jinx.

Nik Prince elengedte a karját, de csak azért, hogy most meg egy birtokló mozdulattal a könyökét fogja meg.

– Nem akar bemutatni nekik? Akkor én is üdvözölhetném őket, és végre azt is megtudnám, magát hogy hívják.

Jinx egykedvűen a férfi szemébe nézett.

– A nevem Juliet.

Nik meglepettnek tűnt, mintha nem egészen ezt várta volna, de gyorsan visszanyerte a hidegvérét, és bólintott.

– Na, ez már jobban tetszik.

– De ne tápláljon hiú reményeket, Mr. Prince! Maga sosem lesz a Rómeóm.

– Kár. Szólítson Niknek!

– Nik – ismételte meg a lány.

A férfi elégedetten mosolygott.

– És mit csinál, Juliet?

– Hogyhogy mit csinállok?

– Mi a foglalkozása? Vagy megint tapintatlan voltam? Nem dolgozik? – kérdezte Nik.

Csúfondáros hangja felbőszítette a lányt.

– De igen, Nik. Tanítok. Még hozzá történelmet a Cambridge-i Egyetemen. Idén kutatói szabadságot kértem, ebből hat hónap letelt – magyarázta. – És most már tényleg mennem kell. Igaz, hogy egyedül érkeztem, de ez nem jelenti azt, hogy egyedül is vagyok – mutatott rá a lány.

– Természetesen nincs egyedül. Velem van – bólintott a férfi.

Jinx bosszúsan rámeredt.

– Nem így értettem, és ezt maga is tudja.

– Hm. – A férfi körüljártatta a tekintetét. – És a körülbelül húsz, ma este itt lévő férfi közül melyik a párja?

Jinx arca égett. Egyik sem, válaszolta gondolatban. Huszonnyolc évesen még mindig egyedülálló volt, sosem kötötték be a fejét, valószínűleg soha nem is fogják.

Kihúzta magát, és lerázta a férfi kezét.

– Nem hiszem, hogy ez magára tartozna, Mr. Prince – közölte fagyosan, és átvágott a szobán, de közben mindvégig magán érezte Nik Prince figyelő tekintetét.

Az ördögbe, ezt jól megcsináltam! – füstölgött magában Nik. Úgy tűnik, a vonzereje már nem a régi. Juliet Jinx Nixonnál legalábbis csődöt mondott.

Többnapos várakozás után a férfi, akit megbízott a postahivatal megfigyelésével, tájékoztatta, hogy Watson postafiókjából mindennap fél egykor egy kamasz lány viszi el a postát. Legközelebb Nik állt lesben, és rájött, hogy nem egy kamasz lánnyal, hanem egy lányos alakú fiatal nővel van dolga. Valószínűnek tartotta, hogy az öltözete – a farmer, póló és baseballsapka – csak álruha. Ez a feltételezése bizonyossággá vált, amikor a parkolóban a nő kinyitotta egy Volkswagen Golf ajtaját, hátradobta a postát, aztán levette a sapkáját, és kirázta hosszú, lángvörös haját. Utána a sapkát is a levelekre hajította, belebújt egy egyenes szabású kosztümkabátba, őszibarackszínű rúzzsal kifestette az ajkát, és íme, a hétköznapi bakfisból elegáns fiatal nő lett! Majd kivett egy válltáskát is a kocsijából, és megindult az utcán felfelé.

Nik biztonságos távolságból követte, aztán hátramaradt, amikor a nő besétált egy zsúfolt olasz bisztróba, ahol egy szép, szőke hölgy várta.

Nik kifaggatta az egyik pincéernőt – akkor még nem volt semmi baj a csábítási képességeivel –, aki elárulta, hogy a szőke nőt Susan Fellowsnak hívják.

Ezek után elcsevegett a húgával, Stazyvel – mivel ő Londonban élt, jól ismerte a londoni társaságot –, és gyorsan kiszedte belőle, kicsoda Susan Fellows, és hogy a vörös hajú nő, akivel együtt ebédelt, a barátnője, Jinx Nixon lehetett.

Utána már gyerekjáték volt kideríteni, hogy Jinx apját Jackson Ivor Nixonnak hívják, egyetemi tanár, történelmet tanít, akárcsak a lánya, és a szakterülete a francia forradalom. Nik összeadott kettőt meg kettőt, és arra a következtetésre jutott, hogy J. I. Nixon professzor J. I. Watson, a *Nem hétköznapi srác* írója.

Azt is sejtette, miért kerüli a nyilvánosságot. J. I. Nixon számos szakkönyvet publikált, és a *Nem hétköznapi srác*, noha a felnőttek is lelkesen olvasták, gyerekeknek íródott. A főhőse egy tolókoksiba kényszerült, tizenkét éves kisfiú volt, aki hirtelen szuperhőssé válik. Egy ilyen regény nem illett volna egy egyetemi tanár írói munkásságába.

Amikor Stazy megemlítette, hogy Susan meghívta a házassági évfordulós partijára, Nik biztos volt benne, hogy Jinx is ott lesz, így rajta keresztül eljuthat az apjához, ezért bírta rá a húgát, hogy őt is hozza magával. Tudta, hogy tisztességtelenül viselkedik, de ezt csak afféle szükséges rossznak tekintette. Ahogyan az iménti csábítási jelenetet is. Bár azt valóban élvezte: Juliet Jinx Nixon gyönyörű nő volt.

Sajnos, úgy tűnt, az érdeklődésük egyáltalán nem kölcsönös.

Nik elfojtott egy sóhajt. Mindegy, fiatal még az este. Rendezőként nem a türelméről volt híres, de ha valamit nagyon akart, képes volt várni. És most nagyon akart valamit. Meg akarta szerezni a *Nem hétköznapi srác* filmjogait.

– Miben sántikálsz már megint, bátyó? – karolt beléje Stazy. – És ne tagadd, hogy forralsz valamit! Ismerlek. Láttam, hogy nyílegyenesen odacsörtettél ahhoz a szép, vörös hajú nőhöz.

Nik sosem tudta átejtetni Stazyt. Huszonkét éves húga tizenhét évvel volt fiatalabb nála, és a születése pillanatától fogva ő volt a férfi gyenge pontja.

– Ha jobban meggondolom – folytatta az asszony, aki szintén szép volt, és vörös hajú, de legalább húsz centivel magasabb Jinxnél –, mintha vártad volna azt a nőt. Nik, mi a...?

- Ne törd ezen a fejed, édesem! – paskolta meg Nik a húga kezét. – És ne aggódj!
- De én aggódom!

A férfi megadóan felsóhajtott. Stazy olyan tudott lenni, mint egy pitbull! Ha valamibe belemélyesztette a fogát, azt többé nem eresztette el. Ráadásul amióta hozzáment Jordan Hunterhez, és három hónappal ezelőtt világra hozta a kisleányát, Samet, még határozottabb és öntudatosabb lett. Mivel a házasságában megtalálta a boldogságot, hasonló sorsot kívánt a fivéreinek is, és a fejébe vette, hogy megnősíti őket. Most, hogy a kisleány, Sam keresztelőjére mindhárman Angliába jöttek, ki akarta használni az alkalmat.

- Én a helyedben nem tenném – mormolta Nik komoran.
- Nem? – vont fel Stazy a gesztenyebarna szemöldökét.
- Nem. – Nik nem akarta, hogy Stazy érdeklődni kezdjen Jinx Nixon iránt, így is elég nehéz lesz összehozni egy találkozót a nő apjával, gondolta. Nem volt rá szüksége, hogy a húga még tovább bonyolítsa a helyzetet.

- Rendben – engedett Stazy. – De akkor gyere velem, hadd mutassalak be a többi vendégnek!

Nik a következő órában szemmel tartotta Jinxet, és elégedetten állapította meg, hogy egyik férfival sem beszélt sokáig. Bár az is igaz, hogy őt nemcsak hogy nagy ívben elkerülte, de még egy árva pillantásra sem méltatta.

2. FEJEZET

– Hazavihetem?

Jinx megpördült, és a homloka ráncba szaladt, amikor meglátta Niket. A férfi észrevette, hogy a lány egyre közelebb sompolyog az ajtóhoz, és sejtette, hogy szökni készül.

– Tessék?

Nik eléje lépett, így elállta az útját.

– Azt kérdeztem, hazavihetem-e – ismételte meg abból a feltételezésből kiindulva, hogy Jordan és Stazy hajlandó lesz kölcsönadni a kocsit néhány órára, ők maguk pedig majd taxival mennek haza.

Jinx megrázta a fejét, a haja rézvörösen csillogott a szobát megvilágító gyertyák fényében.

– Nem. Kocsival jöttem. Köszönöm – tette hozzá kicsit megkésve.

A férfi bólintott.

– De nem vezethet.

– Nem? – A lány rámeredt. A hangulatvilágításban ibolyakék szeme mélylilának tűnt, a bőre bársonyosnak és halvány őszibarackszínűnek. A nyakán szaporán lüktetett egy ér. Nik szerette volna megszókolni...

– Nem – mondta rekedten a férfi. – Megivott két pohár bort, vagyis nem ülhet volánhoz.

– Számolta, mennyit ittam? – kérdezte haragtól égő arccal Jinx.

– Ne vegye személyes sértésnek! – vont vállat Nik. – Ilyen az agyam, elraktároz egy csomó lényegtelen részletet. Például az a fickó ott a kandallónál egymaga elkortyolgatott egy üveg pezsgőt, és most kezdi a másodikat. A mellette álló, barna hajú nő valószínűleg a kísérője. Ő csak három pohár narancslevet ivott, és nagyon dühös a partnerére. Az a férfi az ablaknál...

– Elég értem! – dünnyögte Jinx. – Nem szeretem, ha figyelnek – közölte szúrós pillantással.

– Ezt csak úgy kerülhetné el, ha elcsúfítaná magát – vágta rá Nik.

Jinx hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy ezt bóknak vagy sértésnek vegye-e, és inkább elengedte a füle mellett a megjegyzését.

– Hm. A lényeg, hogy nem kell fáradnia – közölte határozottan.

Nik önérzetét bántotta a visszautasítás, bár tulajdonképpen számíthatott volna rá. Juliet Nixon az első pillanattól fogva ellenségesen viselkedett vele. Csak abból merített némi vigasztalást, hogy a lány a többi férfihoz sem volt különösebben barátságos.

Kivéve Leo Fellowst, a házigazdát, akivel hosszan csevegett, és sokat nevetgélt. Talán azért jött egyedül a partira, mert Leo a szeretője? Igaz, a fickó a legjobb barátja férje, de az ilyesmi gyakran előfordul. Nik egyébként utálta az efféle játékokat, és nem szívesen képzelte volna el Juliet Nixont a „másik asszony” szerepében. Azaz Jinxet, ahogy a legközelebbi barátai szólították a lányt.

Akik közé, ha minden jól megy, hamarosan ő is tartozni fog. Ez volt a terve. Csak így bírhatja rá Julietet, hogy bemutassa az apjának. Mi lehet ennél egyszerűbb? Persze sokat segítene, ha Juliet Nixon kevésbé szép lenne, és sokkal kevésbé szexi, gondolta. Számított arra, hogy udvarolnia kell a nőnek – ez piszkos munka volt, de valakinek ezt is el kellett végeznie –, ám az, hogy ennyire vonzónak találja, és már a parfümjé illata is felizgatja, egyáltalán nem tartozott a tervéhez.

– Miért nem?

Nik mogorva ábrázata láttán Jinx elégedetten mosolygott.

– Susan szülei alig fél mérföldre laknak tőlem, és megígérték, hogy hazafuvaroznak. – Bár az igazat megvallva nem akarta a szavukon fogni őket, hanem azt tervezte, hogy egyszerűen elpárolog.

Niket túl izgalmasnak találta, ezért nem nézett feléje egyszer sem egész este, valahogy mégis a tudatában volt minden mozdulatának.

Nyugtalanította ez a férfi. Természetesen ennek legfőbb oka az a sok levél volt, amelyet Nik küldött, és a kiadó továbbított neki. Ezekben a férfi azt írta, hogy találkozni szeretne a *Nem hétköznapi srác* szerzőjével, és tárgyalni a filmjogokról. Ugyanakkor Jinx erősen vonzódott is Nik Prince-hez, még ha ezt nem is szívesen ismerte be.

Nik már a testalkata és a kisugárzása miatt is feltűnt volna minden társaságban, de Jinxnek nem ezért bizsergett a bőre, és működtek élesebben az érzékszervei a közelében. Nem, ez a vonzalom olyasmi volt, amit nem tudott logikusan megmagyarázni, és amelyhez hasonlót még sosem tapasztalt.

És nem is akart többé tapasztalni!

– Amikor éppen nem tanít Cambridge-ben, hol lakik?

– Londonban.

– London melyik részén?

– A délnyugatin – válaszolta a lány nem valami segítőkészen, és lesütötte a szemét.

Különösnek tartotta, hogy az a Nik, aki levelekkel bombázta, egyszer csak felbukkan ezen a partin. Korábban sem Susan, sem Leo nem találkozott vele, Prince pedig nem olyan embernek tűnt, aki rászorul, hogy meghívassa magát egy partira, ha szórakozni vágyik.

Jinx jó ideje nem hitt a véletlenekben, és biztos volt benne, hogy Nik Prince ittléte sem az. Csak abban nem volt biztos, mit tud a férfi. Mindenesetre eleget tudott ahhoz – hogy kitől, arról fogalma sem volt –, hogy megszervezze ezt a találkozást.

– Vagyis nem akarja elárulni, hol lakik.

– Nem – erősítette meg a lány.

– Akkor okosabb lesz, ha igyekszem minél jobban kihasználni az időt, igaz?

– Mire gondol? – kérdezte Jinx gyanakodva.

A férfi vállat vont.

– A szomszéd szobában szól a zene. Táncoljunk! Első lépésnek ez is megteszi.

Első lépésnek? Mi felé? És ő valóban ilyen közel akarja engedni magához ezt a férfit? Hagyni akarja, hogy megfogja a kezét? Érezni akarja a teste forróságát?

– Csak nem fél tőlem? – kérdezte kihívóan Nik, mire Jinx azonnal kihúzta magát. Tudta, hogy a férfi szándékosan provokálja, de nem akart meghátrálni olyasvalaki elől, aki nyilván megszokta, hogy keresztülviszi az akaratát.

– Csöppet sem, Mr. Prince – válaszolta hűvösen. – Csak azért habozok, mert kijöttem a gyakorlatból. Évek óta nem táncoltam, talán már el is felejtettem, hogyan kell.

– A tánc olyan, mint a szeretkezés – mondta rekedten a férfi. – Ha egyszer próbálta, sosem felejt el, hogyan kell csinálni!

– Akkor nem jelenthet nekem problémát, igaz? – fordult Jinx az ebédlő felé, ahol egy kvartett tánczenét játszott, és Nikre bízta, milyen következtetéseket von le az utolsó megjegyzéséből.

Jogosan aggódott, állapította meg néhány perccel később. Niket szemmel láthatólag nem érdekelte, mit írnak elő a társasági illemszabályok, amikor valaki egy idegennel táncol; a két kezét összekulcsolta a lány feneké fölött, s a testük mellkastól combig összesimult.

Jinx eleinte az öklét a vállának feszítve próbálta eltolni magától, ám a férfi ekkor átkarolta a derekát, és a tarkójára téve a másik kezét gyengéden a vállára húzta a fejét, majd az arcát a hajába temette.

– Virágillatú – súgta a fülébe. Meleg lehelete érzékenyen csiklandozta a lány nyakát.

– Gyöngyvirágszappant használok – világosította fel Jinx szárazon, mire a férfi halkán felnevetett.

– Maga mindig ilyen romantikus?

– És maga?

– Nem különösebben – vallotta be Nik. – De talán megváltozom – tette hozzá.

Ez a tánc tényleg nem volt jó ötlet, gondolta a lány. Minden megtett lépéssel nőtt köztük a feszültség. A szíve gyorsabban zakatolt, a lélegzete szaporábbá vált, ahogy megérezte a férfi gerjedelmét.

– Kívánlak – nyögte Nik, és harapdálni kezdte a fülcimpáját.

Jinx megremegett a gyönyörtől, és miközben hol forró, hol hideg borzongás futott végig a gerincén, azon törte a fejét, hogyan akadályozhatná meg, hogy még jobban elfajuljon a helyzet.

– Az ajtónál áll egy nő, és egyfolytában bennünket bámul – mondta, azt remélve, hogy elterelheti a férfi figyelmét. – Talán az egyik barátnője?

– Nem. A húgom, Stazy – válaszolta Nik, közben fel sem emelte a fejét. A nyelvével éppen a lány nyakát cirógatta.

– Honnan tudja? – kérdezte Jinx. A hangja szokatlanul magasán csengett, ahogy önmagával küzdött. Jobban mondva az ösztöneivel, amelyek arra biztatták, hogy bújjon a férfihoz, akinek portyázó nyelve már a fülkagylóját ostromolta.

– Stazy, amióta egy évvel ezelőtt férjhez ment, legfőbb céljának azt tekinti, hogy mindhárom bátyját megnősítse. Most valószínűleg éppen azt mérlegeli, maga megfelelő feleségjelölt lenne-e a legidősebb és – ha mondhatom ezt – a legkedvesebb bátyja számára.

Jinx megrökönyödve felnézett, de ezt rögtön meg is bánta. Nik szürke szeme ezüstösen fénylett az izgalomtól és a vágytól.

– Akkor ideje véget vetnünk a játéknak.

Kicsit zihálva hátralépett. A férfi vonakodva eleresztette.

– Miért nem térünk vissza az első javaslatomhoz, és szökünk meg? Kereshetnénk egy nyugalmasabb helyet, ahol négy szemközt lehetünk, és befejezhetjük, amit elkezdtünk – duruzsolta.

– A lakásomra gondol? – kérdezte Jinx.

– Például – bólintott Nik.

– Az otthonomra, ahová nem akarom elvinni? – gúnyolódott a lány. – Azt hiszem, félreértett, amikor azt mondtam, ideje véget vetnünk a játéknak. Én a komédiázásra gondoltam.

Nik arca kifürkészhetetlenné vált, a szeme elvesztette ezüstös fényét.

– A komédiázásra? – visszhangozta értetlenül.

Jinx fanyarul rámosolygott.

– Tudom, ki maga, és maga is tudja, hogy én ki vagyok, bár fogalmam sincs, honnan. Ezek után nevetséges lenne folytatnunk a színjátékot.

A férfi tekintetében számos érzelem tükröződött, de túl gyorsan váltakoztak ahhoz, hogy a lány azonosíthassa őket.

– Ahogyan annak sincs értelme – közölte Jinx hidegen –, hogy továbbra is úgy tegyen, mintha vonzódna hozzám.

– Úgy tegyék?! – kiáltotta felháborodottan a férfi. – Tényleg azt hiszi, csak színlelem?

– Azt hiszem, Mr. Prince, maga bármit képes eljátszani – mondta őszintén a lány. – Ha megbocsát, most mennem kell. Úgy látom, Susan szülei épp távozni készülnek. De a félreértések elkerülése végett, Mr. Prince... most, hogy találkoztunk, a válaszom még mindig: nem! A *Nem hétköznapi srácot* nem fogják megfilmesíteni!

A férfi szája pengevékony vonalra hasonlított.

– Ezt nem az apjának kellene eldöntenie? Jobban szeretném, ha ő válaszolna az ajánlatomra.

Jinx lassan megrázta a fejét.

– Az adott körülmények között ez nem fog menni – felelte óvatosan.

– Mire gondol?

A lány állta a tekintetét.

– Az apám gyengélkedik, Mr. Prince.

– Nekem csak az aláírása kell.

Jinx minden vidámság nélkül mosolygott.

– Azt az aláírást sosem kapja meg, Mr. Prince.

– Lenne szíves Niknek szólítani, a pokolba is? Minden más nevetségesen hangzik az adott körülmények között!

A lánynak nem kellett megkérdeznie, milyen körülményekre céloz. Azok után, ahogyan az

előbb összesimultak, valóban komikus lett volna ragaszkodniuk a formáságokhoz.

– Mr. Prince... vagy Nik... – vont vállat. – A válasz így is, úgy is: nem.

– Ahogy azt már James Stephensnek megmondtam, sosem nyugszom bele a visszautasításba – figyelmeztette a férfit.

Jinx felszisszent, amikor meghallotta a kiadó nevét. Hát persze! Ki más árulhatta volna el Niknek, hogy J. I. Watson valójában J. I. Nixon?

– Szóval James Stephensnek járt el a szája?

– James sokkal profibb annál, semhogy kifecsegye egy szerzője titkát – felelte rosszállóan Nik.

Hála az égnek! Ellenkező esetben Jinx gondoskodott volna róla, hogy a második Watson-kézirat sose kerüljön James Stephens íróasztalára.

De valaki a kiadótól mégis kiszivárogtatta ezt a bizalmas információt Niknek! Vajon ki volt az?

– Miért nem nyugszik bele a visszautasításba? – kérdezte.

– Mert a bátyám szókincséből hiányzik a nem szó – csendült fel mögötte egy női hang.

A lány megpördült, és meglátta Nik hűgát. Stazy Hunter haja majdnem ugyanolyan árnyalatú volt, mint az övé.

– Ugyan már! – tiltakozott Nik. – Egyszerűen csak optimista vagyok.

Jinxet nem érdekelte, hogy micsoda.

– Elnézést, most már tényleg mennem kell – mosolygott Stazyre, aki sokkal kellemesebb embernek tűnt a bátyjánál, majd figyelmeztető pillantást vetve Nikre elszetett. Feldúlta, hogy ennyire közel kerülhetett hozzá ez a férfi.

Nik mogorván figyelte Jinxet, aki csatlakozott egy középkorú házaspárhoz, és a szeme összeszűkül, ahogy fontolóra vette a lehetőségeit. Vagy hagyja, hogy Jinx, az egyetlen kapcsolata J. I. Watsonhoz, meglógjon előle, vagy úgy intézi, hogy együtt távozzanak!

– Tégy nekem egy szívességet, Stazy! – fordult a hűgához. – Vedd rá a férjedet, hogy menjetek haza!

Stazy elképedten pislogott.

– Még olyan korán van! És mit mondjak Susannak meg Leónak?

– Találj ki valamit! – vágott közbe Nik. Kezdett pánikba esni, mert Jinx és az idősebb pár már javában búcsúzkodott. – Mondd, hogy ég a házatok! Hogy azonnal el kell csábítanod a férjedet!

– Jordant sosem kell elcsábítanom – biztosította Stazy boldogan.

Nik összeresztette.

– Vegyük úgy, hogy ezt nem hallottam! – Még azt sem emésztette meg, hogy a kishűga férjhez ment. Azt pedig végképp nehezen fogadta el, hogy egy olyan befolyásos és tapasztalt férfi lett a férje, mint Jordan Hunter, és hogy ezzel ő a második, sőt Sam születése óta a harmadik helyre szorult Stazy életében. – A lényeg az, hogy eszelj ki valamit, de gyorsan!

– Rendben – emelte fel csillapítóan a kezét a hűga. – Ha jól sejtem, neked ma estére még lesz valami programod.

– Jól sejtet – erősítette meg Nik még mindig Jinxet figyelve, aki a házaspárral épp most indult a kijárat felé. – De bármit is akarsz tenni, igyekezz!

– Már itt sem vagyok – mondta Stazy, és amilyen sebbel-lobbal elkészöntek a férjével együtt a házigazdáktól, Niknek az a benyomása támadt, hogy Jordan mégis ráharapott a csábítási javaslatára.

Ütött a cselekvés órája!

– Sajnálom, hogy feltartottak – termett Jinx mellett, amikor a lány ki akarta nyitni a bejárati ajtót. Megragadta a könyökét, majd a kísérőire mosolygott. – Csatlakozhatnék én is magukhoz? – kérdezte kedvesen. – Eredetileg úgy beszéltem meg a hűgossal, hogy kitesz a szállodámnál, de a férjével együtt sürgősen haza kellett menniük valami vészhelyzet miatt.

A házaspár összenézett, aztán Susan édesanyja kijelentette, hogy van elég hely a kocsijukban, és természetesen szívesen elviszik – vagyis minden pontosan úgy történt, ahogyan Nik várta.

Higgadtan figyelte a lányt. Jinx szeme megint sötétlilának tűnt, a mélyén harag lappangott,

de megőrizte a hidegvérét.

– Ami azt illeti – mosolygott a házaspárra –, sem a lakásom, sem Nik szállodája nincs messze. Akár gyalog is mehetünk.

– Több kilométert gyalogolnál? Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte Susan édesanyja.

– Miért ne? Olyan szép az idő! – Jinx kihúzta a karját Nik szorításából, és könnyedén a férfiba karolt. – Szerintem kellemes lenne sétálni egyet. Nem gondolja, Nik? – kérdezte mézédésen.

Bár a mosolya nem sok jót ígért, a férfi boldogan belement volna mindenbe, amit javasol, ha cserébe a közelében maradhat.

– De. Jó mulatság lenne – helyeselt buzgón, noha tartott tőle, hogy egy több kilométeres séta a szombat éjszakai Londonban maga lehet a kínszenvedés. Ám ha Jinx otthonánál ér véget, annál a háznál, amelyben az apjával lakik, kész volt vállalkozni rá.

Ha Jinx otthonánál ér véget... Valahogy azok után, amiket a lány korábban mondott, érzett ezzel kapcsolatban némi halvány kételyt.

– Valamikor majd átmegyünk egy hídon is ennek a kellemes sétának a során? – kérdezte, amikor már néhány perce némán bandukoltak, még mindig egymásba karolva, ami nem Jinxen múlt, mert ő többször is megpróbálta kiszabadítani magát.

– Nem is egyen – morogta a lány.

– Sejtettem. – Nik nagyon remélte, hogy Jinx nem akarja valamelyikről lelökni.

– Ne féljen! – mondta fojtottan a lány. – Nem vagyok erőszakra hajlamos ember.

– De titkon szeretné, ha az lenne, igaz?

– Olykor.

– Hallottam, hogy többen is Jinxnek szólítják – váltott témát a férfi.

– A közeli jó barátaim – bólintott a lány. A hanghordozása elárulta, hogy őt nem sorolja közéjük, és soha nem is fogja.

– Hogyan jutott ehhez a furcsa becenévhez?

Jinx gúnyos pillantást vetett rá.

– El akarja terelni a figyelmemet a hidakról?

– Igen. Biztos, ami biztos – biccentett a férfi.

A lány vállat vont.

– Iskolás koromban az osztálytársaim összevonták a keresztnemem *J* kezdőbetűjét a családnememmel, aztán lerövidítették. – Elhallgatott, és szúrósan a férfira meredt. – Ne reménykedjen, nem viszem haza magamhoz!

Nik ebbe már beletörődött. Miután két hónapon át hiába küldözgetett leveleket az apjának, aki még a saját kiadójával sem volt hajlandó találkozni, túl szép lett volna, ha most a lánya meghívja az otthonába, és bemutatja őket egymásnak.

– Korábban említette, hogy az édesapja gyengélkedik.

Jinx megmerevedett.

– Igen, említettem.

– De ugye nem életveszélyes az állapota?

– Attól függ, mit ért ezen – válaszolt kitérően a lány.

Nik vállat vont.

– Életveszélyes, ha valaki olyan betegségben szenved, amely korai halálhoz vezet.

– Mr. Prince... Nik – javította ki magát Jinx a férfi homlokráncolására –, maradjon távol az apámtól!

– De én csak azt akarom, hogy...

– Tudom, mit akar, Nik! – A lány megállt egy utcai lámpa alatt. A szeme szikrákat szórt, apró keze ökölbe szorult. – Meg akarja filmesíteni a *Nem hétköznapi srácot*, hogy egy újabb Oscart állíthasson a vitrinjébe!

Egek, ez a nő gyönyörű, amikor felszítják a szenvedélyét vagy a haragját! Nik inkább az előbit szerette volna felszítani...

– Csakugyan szeretnék egy újabb Oscart nyerni – ismerte el a férfi –, de még szívesebben

tölteném magával az éjszakát!

A lány tátott szájjal bámult rá. Az arca égett, a melle szaporán emelkedett és süllyedt.

– Úgy beszél, mintha választhatna! – bökte ki végül, és felszegte az állát.

Nik elég tapasztalt volt, hogy tudja, a vonzalmuk kölcsönös, még ha ezt Jinx nem is hajlandó bevallani.

– Nem úgy értettem, hogy vagy-vagy – mormolta előrelépve. A hüvelykujja begye végigsiklott a lány duzzadt ajkán. – Te is kívánsz engem, Jinx – jelentette ki magabiztosan.

A lány szeme annyira elsötétült, hogy szinte feketének tűnt. Szétnyíló ajka nedvesen csillogott, ruhája vékony anyaga alatt kirajzolódott megkeményedett mellbimbói, elárulva az izgalmát. És még csak nem is csókolóztak! De ezt a mulasztást könnyű helyrehozni, gondolta Nik. A karjába kapta a lányt, birtokba vette az ajkát – és a következő pillanatban a jól felépített világa darabokra hullott.

Minden más nő, akit valaha ismert, behullott egy fekete ürbe, és a feledés homályába merült. Számára már csak Jinx létezett, csak az ő érintése, illata számított.

Ez a nő, ez a csökönyös, pöttömnyi, törékeny teremtes elbűvölte, és testestül-lelkestül a hatalmába kerítette.

Mi az ördögöt csinálók? – villant át Jinx agyán. De bármi is volt az, nem akarta abbahagyni. Még nem. Nik úgy csókolta, mintha teljesen össze akarna olvadni vele. A combjuk összedörzsölődött, a hasuk összesimult, és a lány legszívesebben azonnal letépte volna a ruháikat, hogy itt, az utcán szeretkezzenek. Azt akarta, hogy a férfi kielégítse, meg akart merítkezni vele az érzékek tengerében.

– Gyerünk egy hotelba! – nyögött fel Nik, amikor nagy keservesen sikerült elszakítania az ajkát a lányétól, aztán a tenyerébe fogta az arcát, és ezüstösen csillogó szemmel lebámult rá. – Nem tudom, mit művelsz velem, Jinx Nixon, de ha nem kaplak meg hamarosan, elégek!

A lány tudta, hogy igazat mond, érezte vágya hevességét, amely vetekedett az övével, amikor Nik hozzányomta kőkemény péniszét. Ugyanettől a vágytól lüktetett az öle, ez a vágy emésztette fel az ellenállását.

Mégsem mehet el csak úgy egy szállodába egy férfival, főleg nem Nikkel! Mert bármennyire is sóvárgott utána, minden oka megvolt rá, hogy ne bízson benne, több oka, mint azt a férfi gyanította.

– Kérlek, ne! – tiltakozott Nik. Nyilván megérezte, hogy a lány érzelmileg megpróbál eltávolodni tőle, és megint átölelte. – Jinx, tudom, hogy te is kívánsz engem!

Ó, igen, kívánta, de most nem lehet gyenge. Túl sok a vesztenivalója.

– És te mindig megkapod, amit kívánsz, Nik? – sóhajtott fel, majd eltökélten hátralépett.

– Többnyire – ismerte el a férfi, de a karja lehullott.

– Akkor a javadra válna egy kis önmegtartóztatás.

– Ám te arra kényszerítesz, hogy tőled tartóztassam meg magam. Bizonyított, hogy egyes férfiak megbolondultak, amikor a szakadék szélére hajszolták őket, aztán a partnerük visszatáncolt, ahogyan te tetted, Jinx!

– Úgy hallottam, nőekkel is megesik az ilyesmi – válaszolta a lány szárazon.

Még mindig remegett, de most, hogy a férfi már nem ölelte át, legalább valamivel könnyebben lélegzett.

– Akkor miért?

– Mert hiba lenne! – kiáltotta kétségbeesetten Jinx. – Hát nem érted? – kérdezte, amikor Nik üres tekintettel rámeredt. – Te vagy a földön az utolsó férfi, akivel kapcsolatot akarnék kezdeni.

A férfi megdermedt, az arckifejezése óvatossá vált.

– Mert meg akarom filmesíteni a *Nem hétköznapi srácot*?

– Pontosan.

– A pokolba, Jinx...!

– Nik, káromkodással nem érsz el semmit.

– Talán nem. De utána sokkal jobban érzem magam!